

2.09.87 (kuuekümne seitsmes päev)

Arvuta kuidas tahad, liida või lahuta aga täna saab täpselt kaks kuud, kui ma sõduririideid kannan. Muide, ma olen tähele pannud ühte väga viletsat tendentsi teie kirjades, nendel ei ole enam kuupäevaseid. Kuupäevade järgi on hea orienteeruda, kuna ja millal midagi toimunud on.

Suur aitäh selle „Rahva Hääle“ eest. Selle lehe kaudu oli mul esimene teadasaamine, et Baltikumis korraldati mingisugune vastuhakk. Hea oleks, kui saaks selle kohta veel mingisugust materjali. Aga ega see ei ole esimene taoline juhtum, Eestis on varem ka midagi taolist tehtud, kui ma ei eksi, siis kaheksakümnendal või kaheksakümne esimesel. Mida mina siis selle kohta arvan? Ma arvan, et selliseid asju organiseerivad ja lähevad nendega kaasa inimesed, kellel on kõik elus kergelt kätte tulnud ja nad ei tea enam isegi, mida tahta ja lähevadki kaasa selle moelainega, et ikka peab irisema selle kallal, mis on olemas.

Täna oli teil teine koolipäev, ka minul õnnestus koolilapsi näha, tulime õppeväljakult tehnikat õppimast ja mõned tulid meile vastu. Niisugune tunne tuli, et ei olegi sõjaväes vaid kodus ja lähen põllule ning algklasside juntsud tulevad vastu. Seda, millal saab jälle vabalt käia kus tahad, tuleb oodata veel tervelt 22 kuud, kohutavalt pikk aeg. Aeg tundub pikk kui ette vaadata, see, mis on selja taga tundub naljakalt lühike.

Paneks paberile, millega siis tegelenud oleme. Tänane hommik oli jubedalt sombune ja jahe, isegi hommikuvõimlemisele ei läinud me palja ülakehaga või maikades nagu tavaliselt vaid vormis ainult ilma rihma ja pilotkata. Esimeseks tunniks oli täna käsikähmluse õppimine. Alustasime sellega, et õppisime õigesti kukkuma. Ega see eriti lihtne ei olegi, saime tugevalt teineteist naerda, niivõrd koomiline oli algul see maha heitmine. Räägiti, et nüüd hakataksegi rõhku panema käsikähmluse õppimisele. Kui küsida, milleks? Kes teab, ju on siis ka see millegi jaoks vajalik.

Edasi ajasime endale telkmantlid selga ja läksime, jooksimet tegelikult, tehnikat õppima. Telkmantlid olid vajalikud sellepärast, et vahetevahel tibutas vihmakest ja küllaltki kõle tuul oli. Tagasi tulles imiteerisime rünnakut ja kaitset, ilma relvastuseta küll ja põhieesmärgiga sooja saada. Eesmärgi see igatahes täitis, kui väeossa jõudsime olime päris higised ja väsinud. Puhkuseks enne lõunasöögile minekut, puhastasime veel oma automaate.

Pealelõunal peeti meile loeng mürgistest ainetest, mida juuakse ja on olnud juhtumeid, et selle tagajärjel on hukkunud sõjaväelased. Tegelikult ka täiesti arusaadav, sest neid igasuguseid veidraid vedelikke on siin olemas. Sellele otsa veel üks poliitloeng ja oligi õhtusöögi aeg käes.

Praegu on aeg nii kaugel, et õhtusöök on ka juba söödud. Muide, täna teatati meile, et meie laialisaatmine vägedesse võib lükkuda novembri lõppu, kui aga tekkib ennem vajadus, siis võidakse ka ennem laiali saata.

Tänaseks lõpetan ja jään kirja ootama.